

RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN

ARREST

nr. 4901 van 13 december 2007
in de zaak RvV X / IV

In zake: X
Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, van Pakistaanse nationaliteit, op 4 september 2007 heeft ingediend tegen de beslissing van de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 17 augustus 2007.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op de nota van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 19 november 2007 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 5 december 2007.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. VAN ISACKER.

Gehoord de opmerkingen van advocaat S. LAUWERS, die verschijnt voor de verzoekende partij en van attaché S. DUPONT, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de feitelijke gegevens van de zaak.

1. Verzoeker die volgens zijn verklaringen België binnenkwam op 3 januari 2007, verklaarde er zich op 5 januari 2007 vluchteling.
2. De Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen verwerpt verzoekers asielaanvraag bij beslissing van 17 augustus 2007, verstuurd op 22 augustus 2007.
3. De feiten aan de basis van verzoekers asielaanvraag werden door de bestreden beslissing als volgt weergegeven: *“U zou over de Pakistaanse nationaliteit beschikken en afkomstig zijn uit Kasmoorewala. U zou een Ahmadie-moslim zijn. Enkele jaren geleden zou u na een werkdag thuisgekomen zijn en zijn gaan*

slapen. Later zou u wakker geworden zijn. U zou uw vrouw gezien hebben. Ze was neergeslagen door de drie buurmannen die uw huis binnengedrongen waren. U zou hebben willen tussenkomen, maar u werd neergeslagen. U zou drie maanden in coma in een ziekenhuis gelegen hebben. Later zou uw neef vermoord zijn. U zou uw zus opgezocht hebben. Na enkele dagen zou u naar huis gegaan zijn, maar uw echtgenote zou bij uw zus gebleven zijn. Uw vriend P. zou u opgezocht hebben. Jullie zouden over uw neef gesproken hebben, maar u zou onderbroken zijn door twee mannen. P. en u zouden door die mannen geslagen zijn. Ze dreigden dat ze een klacht zouden neerleggen bij de politie of dat ze naar een maulvi zouden stappen. U zou naar een vriend gevlucht zijn; U zou deze vriend gevraagd hebben om uit te kijken naar de thuiskomst van uw echtgenote. Uw vriend zou vernomen hebben dat uw echtgenote even thuis was geweest, maar ze zou meteen weer vertrokken zijn. U zou haar in Pakistan nooit meer gezien hebben. Hierna zou u in Sialkot zijn gaan werken. U zou af en toe nog naar huis gegaan zijn. In 2005 zou iemand u gezien hebben in Sialkot. Deze man zou verbaasd geweest zijn dat u nog in leven was. U zou gevlucht zijn. Eind 2006 zou u vernomen hebben dat uw echtgenote in België was. U zou naar Lahore gegaan zijn en van daar uit zou u naar België gekomen zijn op 3 januari 2007. Ter ondersteuning van uw asielaanvraag legt u een kopie van uw identiteitskaart voor, Belgische documenten ivm uw gezin en enkele medische attesten.”

Het aldus weergegeven feitenrelaas wordt door de verzoekende partij niet betwist.

4. De bestreden beslissing stelt vast dat verzoeker er niet in geslaagd is zijn vrees voor vervolging in de zin van het vluchtelingenverdrag of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de subsidiaire bescherming aannemelijk te maken en baseert zich daarvoor op volgende gronden:
  - verzoeker legde vage en tegenstrijdige verklaringen af waardoor geen geloof kan worden gehecht aan zijn asielaanvraag;
  - er kan geen enkel geloof worden gehecht aan de door verzoeker beschreven vluchtroute en in combinatie met de neerlegging van een verouderde en niet langer geldige identiteitskaart rijst dan ook het vermoeden dat verzoeker Pakistan reeds jaren geleden verlaten heeft.

2. Over de gegrondheid van de zaak.

1. In een eerste middel beroept verzoeker zich op een schending van de artikelen 48/3 en 52 van de Vreemdelingenwet en van artikel 1,2 van de Conventie van Genève van 28 juli 1951. Verzoeker stelt dat de Commissaris-generaal geen rekening heeft gehouden met enkele belangrijke gegevens; dat de objectieve en subjectieve elementen van zijn vrees worden miskend. Hij werpt op dat het ahmadi-geloof in Pakistan buiten de wet is gesteld; dat hij bijgevolg onmogelijk de bescherming van de Pakistaanse autoriteiten kan inroepen. Door dit aspect niet te belichten, heeft de Commissaris-generaal volgens verzoeker een denkfout gemaakt. Hij werpt verder op dat een afwijzende beslissing, enkel door te verwijzen naar “kleine problemen of details”, de test van de Raad van State niet zou kunnen doorstaan. Hij verwijst hiervoor naar een arrest van de Raad van State.

2. Hoewel de bestreden beslissing tot het besluit komt dat verzoeker zijn vrees voor vervolging niet aannemelijk heeft kunnen maken omwille van welbepaalde motieven die er uitvoerig in worden besproken stelt de Raad vast dat verzoekende partij zich in haar verzoekschrift beperkt tot een verwijzing naar de situatie van ahmadi's in Pakistan in het algemeen. De bestreden beslissing stelde vast dat verzoeker bijzonder vage en tegenstrijdige verklaringen aflegt. Zo kon hij haast geen enkel incident in de tijd plaatsen. Het incident waarbij hij in de coma wordt geslagen situeerde hij in 2002 daar waar zijn echtgenote dit in 2000 situeerde. Er kon ook geen enkel geloof worden gehecht aan de door verzoeker beweerde reisweg. Samen met de totaal verouderde en ongeldige identiteitskaart doet dit het vermoeden rijzen dat verzoeker reeds jaren geleden Pakistan verlaten heeft. Op basis hiervan stelde de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen terecht vast dat het relaas van verzoeker niet geloofwaardig is. De verschillende tegenstrijdigheden die uitgebreid werden besproken door de bestreden beslissing worden geenszins weerlegd noch wordt hiervoor een aannemelijke verklaring gegeven, deze blijven dan ook onverminderd gehandhaafd, de Raad neemt ze tot de zijne.

In bijkomende orde stelt de Raad vast dat verzoeker geen begin van bewijs neerlegt omtrent zijn identiteit of nationaliteit. Verzoeker legt kopie neer van een totaal verouderde en ongeldige identiteitskaart. Hij maakt niet aannemelijk waarom hij geen actuele identiteitskaart kan voorleggen. Verzoeker legt overigens enkel een kopie neer, deze heeft hoe dan ook geen enkele bewijswaarde.

Een verwijzing naar de algemene situatie volstaat niet om aan te tonen dat verzoeker in zijn land van herkomst werkelijk wordt bedreigd en vervolgd. Uit tal van mensenrechtenrapporten blijkt dat er honderdduizenden ahmadiyya wonen in Pakistan. Hoewel de situatie van de ahmadiyya in Pakistan zorgwekkend is en een ruime toepassing van het voordeel van de twijfel rechtvaardigt, is er ten aanzien van hen evenwel geen sprake is van een systematische vervolging door de overheden. De hoedanigheid van ahmadiyya op zich is onvoldoende om een gegrond beroep op het vluchtelingenschap te doen gelden. Ieder dossier wordt immers onderzocht en beoordeeld op individuele basis. De vrees voor vervolging dient in concreto te worden aangetoond en verzoeker blijft hierover in gebreke (R.v.St., nr. 121.481 van 9 juli 2003; R.v.St., nr. 138.480 van 15 december 2004).

Uit het geheel van bovenvermelde elementen die steun vinden in het administratieve dossier, die niet op aanvaardbare wijze worden weerlegd door de verzoekende partij, kon de Commissaris-generaal op redelijke en afdoende wijze met draagkrachtige motieven en verwijzend naar de juiste rechtsgrond, besluiten tot de ongeloofwaardigheid van het relaas zodat de voorgewende vrees voor vervolging niet aannemelijk is.

3. In acht genomen wat voorafgaat, kan in hoofde van de verzoekende partij geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A(2), van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951, in aanmerking worden genomen.
1. In ondergeschikte orde werpt verzoeker de schending op van artikel 48/4 van de Wet van 15 december 1980 en van artikel 10, 1 d) van de Richtlijn 2004/83/EG van de Europese Raad dd. 29 april 2004 omdat hij als ahmadi behoort tot een "specifieke sociale groep".

2. Verzoeker heeft zijn asielrelaas niet aannemelijk kunnen maken. Dienvolgens kan er evenmin geloof worden gehecht aan de door verzoeker aangehaalde vrees voor vervolging overeenkomstig de criteria van het vluchtelingenverdrag waardoor hij zich zodoende ook niet langer kan steunen op de elementen aan de basis van zijn relaas teneinde aannemelijk te maken dat hij in geval van een terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico op ernstige schade zou lopen zoals bedoeld in artikel 48/4, §2, a) en b) van de Vreemdelingenwet van 15 december 1980 wegens het behoren tot een “specifieke sociale groep”. Verzoekende partij brengt geen elementen aan waaruit zou moeten blijken dat er in zijn land van herkomst sprake is van een internationaal of binnenlands gewapend conflict in de zin artikel 48, §2, c) van de Vreemdelingenwet.

**OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR
VREEMDELINGENBETWISTINGEN:**

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt aan de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt aan de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op 13 december 2007 door:

mevr. A. VAN ISACKER, wnd. voorzitter,
rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. H. NURDOGAN, toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

H. NURDOGAN.

A. VAN ISACKER.